

In steen werden de dierfiguren gehakt van de fontein op het toen nog lege Hofplein, die door Ph. van Ommeren aan de stad werd geschonken.

En dan volgt een reeks beelden en reliëfs voor enkele openbare en particuliere gebouwen – ik denk aan het fiere paard op een bankgebouw aan de Zuidblaak – penningen, een waarlijk vorstelijke teakhouten vrouwenfiguur (gemaakt zonder opdracht daartoe te hebben ontvangen, als het ware 'pour son bon plaisir'), bronzen portretkoppen, waaronder het voortreffelijke reliëfportret van ons beider vriend Kees van Traa, aan wie de wederopbouw van Rotterdam zoveel te danken heeft. Een zijner meest delicate werken is wel het beeld ener treurende vrouw, als oorlogsgedenkteken aan de Goereesestraat.

Maar ook zijn gevoel voor humor moest zich bij tijd en wijle uiten, als ware hij mede een erfgenaam van de houtsnijders der misericordes aan de koorbanken der middeleeuwse kathedralen: de koddige tweelingzusjes in hun bikini's, de legendarische gevaarlijke Circe, rijdend op een der varkens, waarin ze de in haar macht gevallen mannen placht om te toveren. En dan noem ik nog, als persoonlijke noot, een prachtige stenen Januskop die nu in de Achterhoek staat, en een bronzen fluitspelende jongen, van een verfijnde rankheid, die mij elke morgen, bij het betreden van mijn kamer, zo blijmoedig begroet.

En toch . . . de vraag komt onweerstaanbaar bij me op, hoe was het mogelijk dat, met het verstrijken der jaren, Cor van Kralingen, ondanks zijn onweersprekelijke begaafdheid, geen openbare opdrachten meer kreeg van zijn geboortestad? Hoe kwam het dat hij – met zijn hem zo toegewijde vrouw betrekkelijk teruggetrokken levend, een tijd lang in Rhoon, later, toen de metrodijk over zijn huis kwam te lopen, in een boerderij te Mijnsheerenland – min of meer door de overheid, of de publieke opinie, of hoe ge 't noemen wilt, werd vergeten, als ware hij een man die had afgedaan in wat dan heet de moderne maatschappij?

Toch was Cor geen 'ouderwetse' man – verre van dien – geen beeldhouwer van de soort, zoals ze in de vorige eeuw door de officiële academies werden afgeleverd. Maar hij was – en dit zeer bewust – geen meeloper met de nieuwe, nieuwere en nieuwste stromingen, waarin de kunstvormen, welke makers bij uitstek pretenderen uitdrukking te geven aan de hedendaagse cultuur, zich plegen te presenteren.